

גלובוס

1958

העט השלק

- מצויד במכניקה ROTA החדשה והחזקה ביותר בעולם.
- העט נפתח ונסגר בלחיצה קלה ללא דפיקה וללא רעש.
- המלוי אינו חוזר פנימה בעת הכתיבה.
- העט היפה ביותר - מהודר בגזרה ובסגנון חדישים.
- מרהיב עין בצבעיו העדינים.

הולנוע

ישראל

פסטיבל בגרוש

אם בעשר שנות קיום המדינה לא קמה עדיין תעשיית סרטים, ולו גם בממדים ההולמים מדינה צנועה כישׂראל, נוצרה בה תעשייה קולנועית אחרת: תעשייה פסטיבלים קולנועיים. במשך השבוע האחרון נדמה היה כי כל הקשורים בקולנוע בארץ — במאים, עובדי הסרטה, מפיצים, בעלי קולנוע ומבקרי סרטים — השיגו כבר את כל מטרותיהם. שבוע ירצון מהישיגיהם, יצאו לחגוג בפסטיבל צוהל.

פסטיבל הסרטים שנערך בנהריה, שיקף בדיוק את תעשיית הסרטים הישראלית. מטרותיו היו צנועות למדי. לא היה זה יריד סרטים מסחרי בקנה-מידה בינלאומי. מטרותו היתה להציג סרטונים ישראליים שי-

זקנה. היא יודעת גיאוגרפיה, שוקלת 54 קילו, מבשלת בטעם ומונהלת בית לאביה ושני אחיה. משום מה אינה מסתפקת בנאת. היא רוצה גם להיות אשה. אלא שכל המועמדים לתפקיד הבעל אינם רואים אותה בתור שכונאת. בהתחלה מצחק הדבר את כולם, אפילו את קתרין עצמה. עד שלעצירה האמריקאית הפורחת ביותר בארצות-הברית מגיע נוכל בשם סטרבק (ברט לאנקסטר). הנוכל, המוכר משקפיי-שמש לקראת ליקוי חמה שלא בא, ומוטות להגנה בפני טופת טורנדו הנשברים בסופת הוריקן, מבטיח להוריד גשם לעצירה הסובלת מבצורת. או לם במקום לספל בבצורת העצירה הוא מטפל בבצורת הבתולה הזקנה.

בילוי של לילה אחד באסם הופך את הבתולה הזקנה למהבבת נדרשת ביותר. אחרי זאת אין זה מפתיע שגם הגשם בא, למרות שמוריד הגשם הוא נוכל. מוסר-

כוכבת וארדורן ב"מחנה המופקרים" תמימה עד כדי טיטום

ההשכל המתבקש מניסים אלה: תמיד דרוי שה אמונה, אפילו כלפי נוכלים.

השופטת המושחתת

מחנה המופקרים (אוריון, תל-אביב, ארצות-הברית) הוא הוכחה נוספת לנוסחה המדעית שהוליווד מעלה על הבד מזה עשר שנים: גודל הכשרון עומד תמיד ביחס הפוך לגודל החזה. הפעם מאמתת עובדה זו ממי וארדורן, בלוגנית החושבת שהיא יודעת לשיר ושכמה מפקים אמריקאים סבורים שהיא יודעת לרקוד.

הסרט עצמו הוא חיקוי גרוע של סרטי ארי קונסטנצין הצרפתיים. יש בו כמה תריי סרים של רגלי נערות חשופות, נענועי אחוריים לקצב רוקנרול. כמה תמונות אלרי מות וסיפור שחיתות. אין בו בלשים ואין בו הומור, וממילא אינו מה שהוא מתמר להיות.

ממי תמימה עד כדי טיטום נופלת בפח של חברות נוכלים, המורכבת משופטת מזדקנת, בעל חתחת-כוננה שבשעות הפנאי הוא מאהבה של השופטת, ושטר. חלוקת התפקידים מתבצעת כדלהן: השוטר עוצר צעירים על עבירות סתמיות, השופטת זנה אותם לעבודה-ביקוח בחתונה של מאהבה, והמאהב מעבדים בפרך, חינם. אבל לקרבנות הצעירים אין זה איכפת. הם רוקדים רוקי-נרול. עד שבא בנה של השופטת, מגלה את הנבלה ומחטל את השחיתות. הצעירים ממשיכים לרקוד רוקנרול. אלא שהפעם הם עושים זאת במקום במחנה המופקרים, על מסך הסלביזיה.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **לילות קביריה** (צפון, תל-אביב) — ניאוריאליזם איטלקי, בנוסח פדריקו פלי-גי, מאיר באור פיוטי את דרכה של יצאנית עלובה, בעולם אכזר וטורפני.
- **האויב במצולות** (תל-אביב, תל-אביב) — פני הים מהווים את לוח השחמה, שמעליו ומתחתיו נערך קרב מוחות חריף בין צוללת גרמנית לאנית-מלחמה אמריקאית. סרט מלחמה מצוין ומותח. רוברט מיצ'ם, קורט יורגנס.
- **פורט דה לילה** (אורה, חיפה) — יצירה סיוטית של רנה קלייר, על גדולתו של אלש קטן שאינו-מביא-תועלת לחברה.

יצרו בשנים האחרונות, להקרין בתצוגת ככורה סרטי אמנות חדשים שהגיעו ארצה, ולערון מצעו קצר של סרטים היסטוריים. אלא שגם תכנית צנועה זו היתה למעלה מכוחותיהם של מארגני הפסטיבל.

מי יכול להזמין? מהרגע הראשון ארעו התקלות. גלילי הסרטים לא הגיעו למקום ההצגה. מריבות אאשיות העכירו את האווירה מתחילת הפסטיבל. נורי חביב, היחיד שעשה משהו במשך השנה האחרונה שלא בשטח סרטי הפירסומה — והיה זה טוב או רע — אפילו לא הוזמן לקחת חלק בפסטיבל. סרטו של חיים חפר על רכבת ישראל לא התקבל להקרנה, בטענה האוילית שחפר אינו במאי. המיליונר החיי-פאי ויליאם ואר-לייר, ברשותו נמצאת סדרה של סרטים היסטוריים, נתקל ביחס של זלזול וסרטי לא הוקרנו כלל בפסטיבל.

מקום זאת זכו האורחים לשפע של סר-טוני פירסומה ישראליים, רובם מתחת לכל ביקורת, ולמספר סרטים חדשים שהגיעו לאחורנה ארצה. הם זכו למספר רב של נשפים — אך לא לפסטיבל סרטים. קשה היה להאשים מישהו בכשלון ה-פסטיבל. כל המפעל כולו התקיים בזמנתו של אדם אחד — יעקב דוידון, יושב-ראש התאחדות בעלי בתי-הקולנוע, שהוא בעל מרץ אך חסר כושר ארגוני, הגה את הרעיון ומימן אותו בסכפו. אשמים יותר היו עוזריו, שגילו חוסר טאקט משוע. רעיון הפסטיבל כלשעצמו הינו ביסודו חיובי. יש מקום לערוך בארץ פסטיבלים עיוניים לאמנות הקולנוע, בניגוד לפסטי-בלים ראותיים המקובלים בעולם. אולם דרוש גוף של ממש שיקיים פסטיבלים כאלה, יארגן אותם כראוי ויועיד אותם להמונים.

סרטים

אמונה בנוכלים

מוריד הגשם (אופיר, תל-אביב, אר-צות הברית) הוא סרט הנמצא במצבו של אדם שהחליט לצחוק מנושא כאוב, נזכר לפתע כי הנושא הכאוב הוא גם קצת כואב, והופך את דמעות הצחוק שלו לדמעות צער. על כל פנים זהו סרט מאוד דימוקרטי: הוא משאיר בידי הצופה את ההחלטה הסופית אם ראה קומדיה מרוק-למת ללא בדיחות, או פרטה ללא מוסיקה ושירים, או דרמה עם סמלים שאינם מסמ-לים בעצם דבר.

קתרין הסבורן היא בתולה אמריקאית

פקידים!
תלמידים!
הרשמו עוד היום לקורס קיץ ל-
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
(שני חודשים, פעמים בשבוע)
ב"אולפן גרג" (GREGG).
בת"א: אצל ה. ברקמא, נורדון 5
בחיפה:
ב"ס, במעלה, שמריהו לוי 30
הצלחה מובטחת!

הופיעה לקיץ
כתונת "נאוה"
ללא גיהוץ
מתוצרת
נייבה"
דרוש
בכל החנויות המובחרות

"קול ששון"
וקול שמחה"
יש גוונים וצורות לשמחת הכלולות בארצנו. יהודים חרדים יוצאים ברקוד של דבקות חסידית ובפיהם זמר "קול ששון וקול שמחה — קול חתן וקול כלה". חופ-שיים מתענגים אף הם על זמר מסורתי, אך מוסיפים גם רקוד זמר מסגנון אחר. אבל כולם, ללא הבדל חוג ועדה, אינם שוכחים ללגום בנסימת "סוברין" ויין "ישן נושן" מיקבי פרידמן תנות" נים טעם לשמחה ולששון.

גברת נכבדה,
אם עדיין לא ביקרת אצלנו —
בואי לראות כמה זולים
מחירינו.
אם כן ביקרת אצלנו,
בואי לראות את המבחר
העשיר של בדים שקיבלנו.
מבחר גדול של ארג לחליפות
לגברים ולנשים.
פ. טסלר
רחוב שמריהו לוי 4 חיפה, פתח
רחוב איבן סינא, ליד קופת תולית.